

Itineraris senyalitzats al Parc del Montnegre i el Corredor

GR 5 Sender dels miradors. De Sant Celoni a Sant Iscle de Vallalta*

GR 83 Camí del nord o del Canigó. De Mataró a Sant Celoni*

GR 92 Sender del Mediterrani. De Tordera a Llinars del Vallès*

PR-C 146 De Calella a Tordera*

SL-C 71 El dolmen de Pedra Gentil

SL-C 72 La plana del Corredor

SL-C 73 Les alzines de Can Portell

SL-C 74 El pont de la Vila

SL-C 76 Camí del torrent d'en Puig al Corral*

SL-C 77 Can Vilar i el sot de Can Montasell

SL-C 78 L'ermita de l'Erola

SL-C 79 La vall d'Olzinelles

SL-C 80 El dolmen de Ca l'Arenes

SL-C 101 La vall de la riera de Pineda

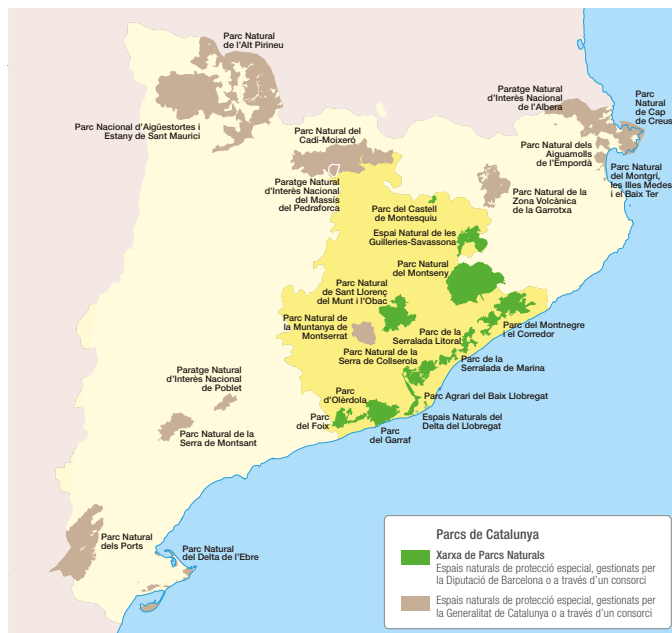
SL-C 102 Les Torrenteres

SL-C 103 Montnegre carener

SL-C 105 El pla de Forcs

* Rutes que no tornen al punt d'inici

 Fullet disponible

Xarxa de Parcs Naturals

Opineu sobre els parcs

Gabinet de Premsa i Comunicació. Fotografies: Arxiu XPN, DL B 15105-2017. Paper procedent de fonts responsables amb el medi ambient.

Parc del Montnegre i el Corredor

ITINERARIS SENYALITZATS

SL-C 74

El pont de la Vila

Coneguem els entorns de Mataró (I)

Diputació de Barcelona | Àrea de Territori i Sostenibilitat

Espais Naturals i Medi Ambient
Gerència de Serveis d'Espais Naturals
Comte d'Urgell, 187. 08036 Barcelona
Tel. 934 022 428
xarxaparc@diba.cat · parcs.diba.cat

Diputació de Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals
#DibaOberta

Parc del Montnegre i el Corredor

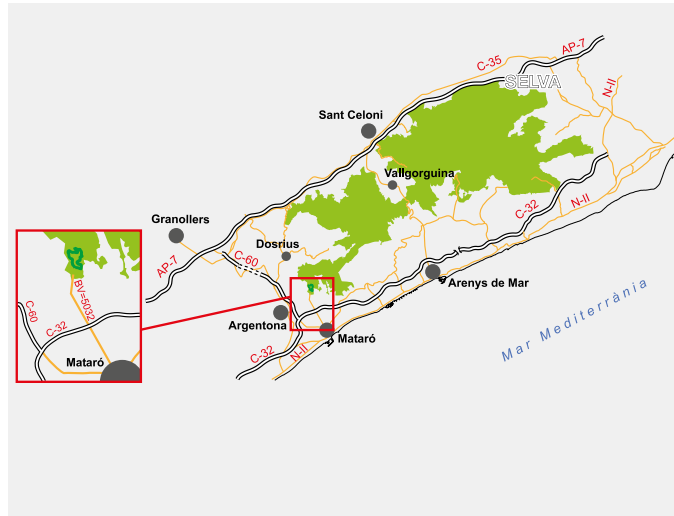

© Iconologics

Entre vora mar i terra endins, sota l'ombra de boscos atapeïts, testimonis d'antics usos forestals

Dòlmens neolítics, restes ibèriques i esglésies medievals es reparteixen dins un paisatge vorejat de conreus, boscos i masies. Tot plegat ens parla de petites històries privades i supervivència col·lectiva.

Accés al punt d'inici

En cotxe

Des de l'Hospital de Mataró fins a la part alta de la urbanització Can Vilardell, pels carrers d'aquesta o per la pista que volta el cementiri.

En transport públic

La línia de Mataró Bus més directa és la 5, que comença a l'estació de ferrocarril i arriba a l'Hospital de Mataró, amb una freqüència de pas de 30 minuts. També n'hi arriben altres, que fan més volta. Des de l'hospital al Parc Forestal hi ha uns 20 minuts a peu.

Característiques i recomanacions

Distància: 1,9 km

Desnivell: 83 m

Durada: 50 min

Dificultat: baixa

Senyalització: blanc sobre verd, SL-C 74

Recomanacions:

- Porteu calçat adequat, gorra, aigua i prismàtics.
- No llenceu deixalles ni arrenqueu cap mena de planta.
- Procureu no destorbar la fauna.
- Respecteu l'activitat de les masies i explotacions agràries per on passeu.
- Vigileu amb la resta d'activitats que interaccionen en les pistes: trànsit de vehicles motoritzats, bicicletes, cavalls...

Al codi QR trobareu més informació sobre aquesta excursió.

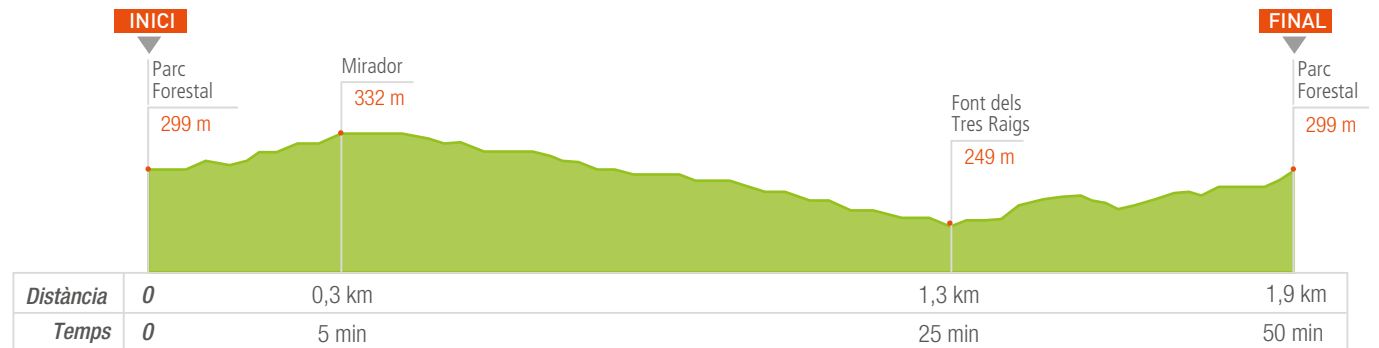
DADES PRINCIPALS

Any de constitució: 1989
Superfície protegida: 15.010 ha

MÉS INFORMACIÓ

Oficina del Parc del Montnegre i el Corredor

Església, 13, 2n
08471 Vallgorguina
Tel. 938 679 452
p.montnegre@diba.cat

Descripció de l'itinerari

A l'àrea de serveis del Parc Forestal de Mataró, al costat de la roca del Bon Dia, trobarem la fita d'inici de l'itinerari **1**, que enfila cap al camí de la Serra.

Del Parc Forestal al mirador

Les muntanyes del Corredor destaquen per les esplèndides pinedes de pi pinyer del vessant litoral, que es transformen en alzinars, rouredes i suredes cap a l'interior del massís.

Iniciem l'itinerari senyalitzat amb marques verdes i blanques i al cap de pocs minuts trobarem, a la dreta, una indicació que ens portarà per un corriol a un petit mirador **2**, des d'on observarem diverses formacions forestals. Identificarem, al fons, un bosc mixt format per pi pinyer, pi blanc (de color verd clar) i alzines (de color verd fosc). Observar la textura i els colors de les masses vegetals és un bon sistema per reconèixer els diferents tipus de cobertura vegetal (bosc, brolles i herbassars) d'un paisatge forestal. Retornarem al camí.

Del mirador a la font dels Tres Raigs

Tot seguit passarem per sota d'una estesa elèctrica, on abunden diversos vegetals que necessiten molta llum, com ara la ginesta, el roldor, l'estepa blanca o el romaní. La franja sense vegetació sota la línia té per objecte evitar focs forestals d'origen elèctric. Fent camí passarem per una plantació de pi pinyer, en el que era una antiga vinya.

Més enllà, travessarem una nova pineda amb alguns pins malalts i morts, en els quals observarem els forats fets pel picot en cercar els insectes dels quals s'alimenta.

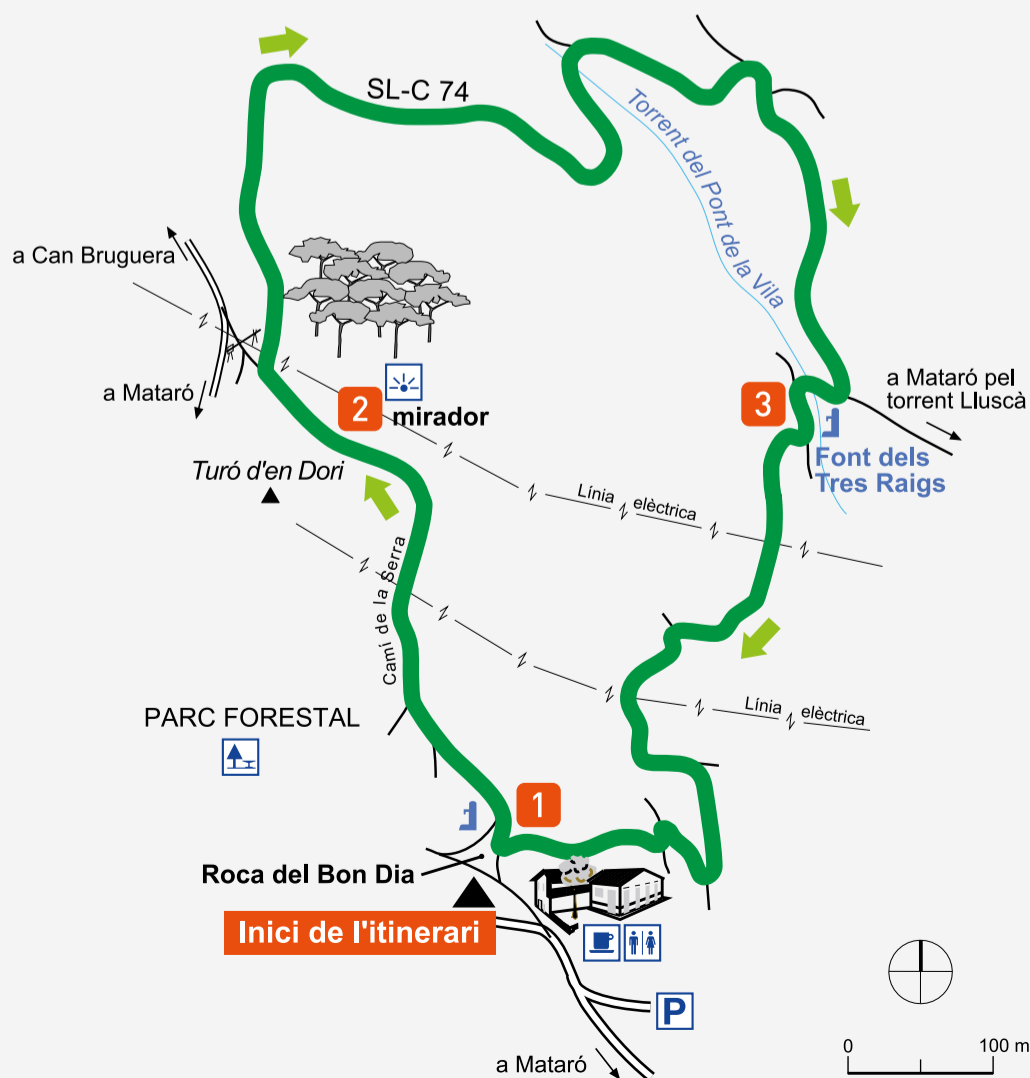
Tot avançant cap al sot, l'ambient esdevé progressivament més humit i augmenten els roures i les alzines fins arribar a la llera sorrenca d'un torrent.

A la dreta hi ha roures i un canyar, a l'esquerra una plantació de pi blanc, de fulles de color verd clar, poc denses, i amb nombroses pinyes petites. És un bon hàbitat per als esquiroles, que mengen pinyons, baies i també ous i pollets d'ocells menuts. No hi són difícils d'observar les pinyes rosegades que han estat el seu àpat.

Continuarem baixant per un camí envoltats de brolla d'estepes amb pins. Més endavant travessarem un canyar on trobarem la desviació que ens porta fins a la font dels Tres Raigs **3**.

De la font dels Tres Raigs al Parc Forestal

A poc a poc, emprendrem un sender estret que passa per una pineda de pi pinyer i continuarem el recorregut fins al punt d'inici de l'itinerari al Parc Forestal.

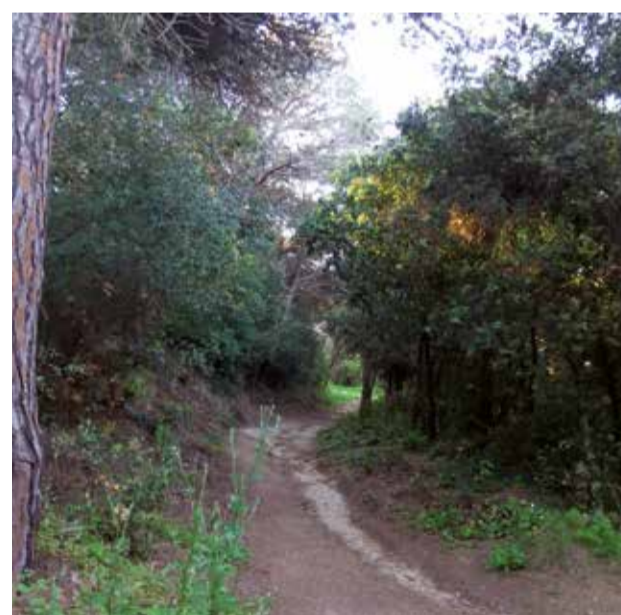
La pineda de pi pinyer

El pi pinyer és l'arbre més abundant al Maresme sud i el que domina als boscos de Mataró. Això és així perquè des dels anys cinquanta es van anar abandonant les vinyes que ocupaven bona part dels vessants de les muntanyes. Erms i camps abandonats es convertiren, espontàniament o de la mà de l'home, en brolles i més tard en pinedes. Avui, la major part de pinedes són a un pas de convertir-se en alzinars, que són els boscos més ben adaptats a aquest territori. Sota els pins, hi trobem, a més d'alzines incipients que prosperen als racons més ombrívols, molts arbusts i lianes com ara l'estepa borrera, l'estepa blanca, la roja, l'arítjol, el fenàs boscà i la mata.

L'alzina surera

Les alzines sureres ocupen al Maresme una superfície més gran de la que tindrien de forma natural, ja que han estat afavorides per l'aprofitament forestal del suro.

El suro és l'escorça de l'alzina surera, que es comença a extreure quan l'arbre té una edat de 40-50 anys. Després es pelarà cada 12-14 anys. La primera capa de suro s'anomena pelegrí, usat només per a pessebres i aglomerats. A partir de la primera pelada, el suro que es forma és més uniforme i queda cobert per una capa dura i vermella. Aleshores s'usa per a taps, aïllants tèrmics i sonors i, fins i tot, per a carteres, agendes i soles de sabata. De la surera també s'obté fusta, carbó vegetal i aglans. En jardineria, com a arbre viari, en trobarem a les cantonades de l'avinguda Jaume Recoder de Mataró.

Terra del gaig, reforestador dels boscos

Fa més de 2.000 anys el territori que trepitgem devia ser un dens i feréstec alzinar, on habitaven guineus, toixons, senglars, pigots i altres animals avui desapareguts, com ara el llop. Des de l'època dels ibers i els romans, i especialment a partir de finals de l'edat mitjana, bona part dels nostres boscos foren convertits en conreus de secà, vinya, garrofer i diversos

fruiters. A final del segle XIX va arribar de França una plaga devastadora per a la vinya, la fil·loxera. Aquesta plaga i la reconversió d'una societat agrícola en industrial i de serveis, especialment a partir de la dècada dels cinquanta del segle XX, foren responsables de l'abandonament de la major part de les terres de cultiu en vessants de muntanya.

Aquests antics camps es convertiren en erms o herbassars i, posteriorment, en brolles amb romaní, estepes, garric... Diversos animals van contribuir al pas de les brolles a bosc, com els rosegadors (esquirol, ratolí de bosc, rata negra, rata d'aigua...) i especialment un ocell, el gaig. El gaig no és un «guarda forestal reforestador» sinó un ocell previsor que a la tardor aplega i guarda llavors en diversos rebosts per a l'hivern. Alguns d'aquests rebosts són oblidats i, aleshores, en arribar la primavera, germinen les llavors i neixen els plançons d'alzines, pins, arços blancs... i de mica en mica es va fent el bosc.

A. Ojea Gallegos